

Павелъ. (Прѣзъ жби, безъ да дигне глава). Не, нищо не може ми помогна.

Д-ръ Тиховъ. Немога да разбира.

Павелъ. Какво има за разбирање: Не чувашъ ли дуета.

Д-ръ Тиховъ. Единъ отличенъ дуеть. Тепавски пѣе прѣкрасно, тоже и жена ти.

Павелъ. (Сломенъ). Да, тѣ пѣятъ.

Мълчание, пѣсенъта не се чува.

Д-ръ Тиховъ. Ти страдашъ. Незнамъ да ли . . .

Павелъ. Азъ страдамъ, защото . . . но вмѣсто да правя прѣдположения, би трѣбвало да ти кажа . . . (Като издига глава). На тебе ще кажа, Добре. Ти си ми приятель . . . Лѣзарь, можешъ да знаешъ.

Д-ръ Тиховъ. Да, кажи ми, Павле. Азъ все мога да ти бѣда полезевъ.

Павелъ. (Слѣдъ късо мълчание). Страшно нѣщо е ревността, Добре, страшно и мъчително!

Д-ръ Тиховъ. Защо ревнувашъ?

Павелъ. Нима ти не забѣлѣза жена ми какъ се отнася съ Жоржъ?

Д-ръ Тиховъ. Твърдѣ любезно, като съ единъ старъ другаръ на нейния мъжъ.

Павелъ. И само толкова?

Д-ръ Тиховъ. Азъ поне друго не видѣхъ.

Павелъ. А неувѣхката, що тя тѣй грижливо окачи на гърдитѣ му; а когато той и тя се надбѣгваха и се прѣтулиха задъ шубръчкитѣ.

Д-ръ Тиховъ. (Спомнилъ си). За това ли ти се затече подирѣ имъ.

Павелъ. Че прилично ли е да се надбѣгватъ и то толкова далечъ да идатъ, чакъ задъ шубръчкитѣ.